

ΠΕΡΟΥΖΕ : ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ ΣΕ ΔΥΟ ΠΡΑΞΕΙΣ, ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗ

Στά 1830 αν ζούσε κανείς θα καταλάβαινε καλλίτερα τέτοια μουσική τεχνοτροπία: λέγω «θα καταλάβαινε» και όχι «θα συγκινοῦτανε» επειδή ακόμα είναι προβληματικό αν οι παππουλῆδες μας θα ἐγούσταραν τέτοια

μουσική. Κρίμα για τον κ. Σακελλαρίδη: θέλησε να δημιουργήσει θεατρική μουσική και απέτυχε. Και ἐκεῖνο ποῦ φαίνεται ἐξωφρενικότερο, είναι πῶς φαίνεται ὅχι ἄμοιρος μουσικῆς καλαισθησίας, ἀλλὰ χειρότερα, ἄμοιρος τῆς τωρινῆς μουσικῆς κατευθύνσεως ἀπὸ τὴν ἀπόλυτην ἔποση Τέχνης: ὠραῖο παράδειγμα για τοὺς μέλλοντας Ἑλληνες μουσουργούς, ποῦ θα βαδίσουν σὲ βήματα τέτοιων προαγωνιστῶν.

Κόρα ψαράδικα, σίγουρα βέβαια για μπισσάρισμα, ρωμάντσες δῆθεν ἀτσιγκάνικες (ἴσως για να δικαιολογήσουν τὸν τίτλο τοῦ κ. Τσοκόπουλου) με φακόλια ναπολιτάνικα, χωρὶς καμμιά μουσική ἀλληλουχία alla Verdi, Donizetti και Κόμπανυ δὲ στέκουν στη σημερινή μουσική σκηνή. Ἡ ὀρχήστρα ποῦ πρέπει να κρατῆ τὸν πρῶτο ρόλο τῆ μουσικῆ ἐξέλιξι, είναι θαμμένη σὲ συχνοβαλμένες κορῶνες και περιορισμένη σὲ μονότονα και χιλιομασσημένα ἀκκομπανιαμένα, ποῦ ἔνα πιανάκι occasion θα ἀπέδιδε καλλίτερα. Τὶ δείχνουν ὅλα αὐτά; πῶς ἴσα-ἴσα ἀπὸ τὴν ἀσυναρτησία τοὺς αὐτῆ ξεπροβάλλει ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας. Ρωμάντσες, ντουέττα, τρία, κόρα, ὅλα ξεχωριστά καμωμένα σὲ στιγμὲς παροδικῆς ἐμπνεύσεως και φυλαγμένα στὸ dossier. Ἦρκεσαν ὁ οἶστρος για μιὰν ὄπερα και τὸ libretto τοῦ κ. Τσοκόπουλου και ὀρίστε ἡ σπῆθα. Ἡ Περουζὲ δημιουργήθηκε.

Δεθῆκανε μὲνα σπαγάκι ὅλα τὰ κομμάτια και περάσανε ἀπὸ μπροστά μας ἄλλο κόκκινο, ἄλλο μαβί, ἄλλο ξέθωρο, ἄλλο ξεπλυμένο. Τὶ ἀποτελεσμα βγήκε; να χαντακωθῆ ἢ ἐμπνευσι, ποῦ και ποῦ ἀρκετὰ καλή, πρῶγμα ποῦ ζολακεῦει πολὺ τὸν κ. Σακελλαρίδη. Ἄν ἐξέδιδε ὅλες τις ρωμάντσες χωριστὰ με ἄλλους τίτλους, δὲ θα εἶχε πὶὸ μεγάλην ἐπιτυχία; ἄς κυττάξῃ τὶ κάνει ὁ Tosti.